Saarema Ritterkonna pärimine täidetud. Jõulukuu 15. pääwal 1524 andis Piiskop Johann Kyvel kirjaliku kinnituse, et kõik maa ja pinna omanikud rahuga oma mõisasi pidada wõiksiwad, ja et maal jutlust ja puhast Jumala sõna, ilma inimeste lisadusteta wõiks kuulutatud saada. Asjad ei siginud pärast küll nii rahulikult, aga see tuli teiselt poolelt, ja tähendatud kiri oli ikka Ewangeli kiriku esimene seaduslik põhjus Baltimaal.

Tartu saadikud palusiwad omale juba nüüd 200 kunni 250 meest, Piiskopi ülemeele wasta abiks. Seda ei usaldanud teised linnad aga weel mitte teha, waid andsiwad nõuu, weel kord oma õigust rahulise kaebtuse teel nõuuda katsuda. Kui see ei aitaks, siis teaksiwad Riia ja Tallinna linnad, mis nende kohus teha oleks.

Riigas oli senni ikka weel Franziskuse munk Antonius Boemhower wangis peetud, kes Roomast Paapsti needmist Riia linna wasta toonud oli, kuida juba ülemal tähendatud. Weel wähe aega enne oma surma oli Erz-Piiskop Linde seda munka wälja pärinud, et teda waimuliku kohtu alla panna wõiks. Seda pärimist ei olnud Riia linn mitte täitnud ja palus nüüd Maapääwal seisuste nõuu, mis selles asjas teha oleks. Saaremaa Ritterkonna nimel wastas Jürgen von Ungern, et munk Riia linna ja kõige seisuste wasta kurja teinud,

Riia linna kohtu ringkondas wangi wõetud ja sealt ka kohtumõistmist oma elu üle ootama peaks. Harju-Wiru mõisnikude nimel wastas Klaus Polle ja Ritterkond ja Tartu linn tunnistasiwad: Mitmel Maapääwal oleks kinnitatud, et need maad waimulikkusi needmisi sallida ei wõiks ega tahaks, ja kes seesugusi tülisi seia maale kannaks, selle õigus oleks, et tema kotti pistetud ja kõrwale wiidud saaks. Bomhawer oleks oma elu õiguse kautanud ja peaks järgmise Maapääwani wangis peetud saama, kus siis seisused kohut mõistma saaksiwad. See asi mõeduks were ja elu kohta ja waimulikul kohtul ei oleks sellega tegemist.

Heinakuu 22. pääwal lahkusiwad seisused, järgmisel pääwal lahkusiwad linnad Maapääwalt. Ühel meelel oli nõuu peetud ja Ewangeli usutunnistus oli ühenduse põhjuseks tunnistatud ja kinnitatud. Pahandus ei jäänud aga siiski tulemata. Kuida ülemal nägime, oli Tallinna Raekohus Dominiki munkade kloostre waranduse oma ülewaatamise alla wõtnud, oli ka kallimaid kirikuriistu Raekotta warjule panna lasknud, ja munkade wälja saatmise juures oliwad eht ka mõned käed natuke waljumini tallitanud, kui õrnad elukombed päriwad. Kiriku riistad oliwad aga muist seltskondade ja üksikute inimeste erakingitused ja ikka oli seisuste keskis weel mõni, kes Katholiigi kiriku